

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1107

01.06.2024 (135)

Michael Kühnen

A második forradalom II. kötet: A népi állam

4. rész

A fajért és a nemzetért

Feltételeztük, hogy népünk boldogsága és jövője érdekében szükséges, hogy értelmet adjunk a völkisch életnek.

Az első, magától értetődő értelem a nemzeti jövő biztosítása. Ehhez népünknek elegendő életteret kell biztosítani. A birodalom eszméje a német világhatalmi politika kerete, amelynek a háború utáni fennálló rend iránti gyűlöletünk és a fehérek és színesbőrűek közötti faji harcban a faji hűség szükségszerűségei közötti feszültség mezején kell bizonyítania magát.

Mindez természetesen csak azzal a feltétellel igaz, hogy a nemzetiszocializmus és a nemzet egyedüli értékéről alkotott elképzelése helyes. Ez meglehetősen vitatható, és ezért mozgalmunk jelenleg a szó valódi értelmében "párt" - azaz egy szellemi-politikai küzdelem része. - Mik tehát a völkisch világnézet látszólagos alternatívái?

A MATERIALIZMUS, amely a leírtak szerint a két uralkodó világrendszer - a kommunizmus és a liberális kapitalizmus - mögött rejtőzik, nyilvánvalóan nem képes értelmet adni sem a személyes, sem a nemzeti életnek.

Magától értetődik, hogy minden állam- és kormányzati forma köteles úgy cselekedni, hogy a polgárok szükségletei kellőképpen kielégüljenek, és az uralkodóknak nem szabad ezeket a szükségleteket sem erőszakkal alacsonyán tartaniuk - ahogyan az a kommunista államokban szokásos -, sem mesterségesen felkorbácsolniuk - ahogyan azt a kapitalista rendszerek szokták. De ez csak a szükséges első lépés lehet. Egy állam nem merülhet ki, miután ez sikerült - és a fehér uralomban ez nagyrészt sikerült -, abban, hogy pusztán ezt az állapotot igazgassa.

Az alapvető életszükségletek biztosítása csak a kiindulópont. Ha az élet értelmét nem adjuk hozzá és nem kommunikáljuk kötelező módon minden polgár számára, akkor a tájékozatlanul felnövő fiatal generáció fellázad a rendszer ellen.

Az anyagiasság tehát nem lehet és nem is lehet életcél. Ahol az, ott egy kábítószerhez hasonlít, amely elzsibbasztja az egyént, és elfeledteti vele élete belső ürességét. Az ember csak sajnálni tudja ezeket az embereket. Boldogtalan emberek. Itt látjuk az okát annak, hogy miért éppen a Nyugat leggazdagabb és legproblémamentesebb társadalmaiban - pl. az USA közép- és felső osztályában, Skandináviában és Nyugat-Németországban - a legmagasabb az öngyilkossági ráta, riasztóan nő a gazdagok bűnözése és a mentális betegségek száma, az alkohol- és drogfogyasztás pedig kétségbeejtő méreteket ölt. Ezek egy olyan mentális betegség jelei, amely egész népeket fertőz meg. Ezt a betegséget úgy hívják, hogy "materializmus, mint egy társadalom életének alapja"!

Nyilvánvaló, hogy az idealizmus az emberi élet alapvető feltétele és előfeltétele, sőt az ember legemberibb tulajdonsága. Hiszen minden állat gondoskodik a saját megélhetéséről, és egyes fajok erre a célra magasan fejlett, államszerű struktúrákat hoznak létre. De egyetlen hangya sem gondolkodott még el a környezete vagy a saját életének értelmén. A modern kommunista és kapitalista államokban az élet egy hangya létezése. A forradalmárok keleten és nyugaton láznak ez ellen.

Ebben az összefüggésben természetesen felmerül számunkra a vallás kérdése is.

A Harmadik Birodalomban elszigetelt kísérletek történtek őseink fajhoz illő, pogány vallásának felélesztésére. Kétségtelen, hogy a germán vallás sikeres újjáélesztése további, biztos alapot adott volna a völkisch államnak. Az ember vallási igénye harmonikusan egybeolvadt volna az állam és a nemzeti szervezet ideológiai alapjaival.

Hasonló kísérletet tett a német keresztény-protestáns mozgalom is, amely semmiképpen sem nemzetiszocialista találmány, de gyökerei messzire nyúlnak vissza. II. Vilmos császár például 1923-ban hollandiai száműzetéséből írt von Stein volt hadügyminiszternek:

"Doorn 9.IX.23

Kedves Excellenciám,

Nagyon szépen köszönöm kedves levelét. Igen, buzgón tanulmányozom a Szentírást. Teljesen igazad van, az emberek nem változtak meg ahhoz képest, ahogy az ŐSZ leírja őket, de különösen nem a zsidók. Következésképpen ugyanazok a rablók, gyilkosok és tolvajok maradtak, ahogyan Józsué könyveiben ábrázolják magukat nekünk, és még ambiciózusabbak és aljasabbak lettek az idegenek és a keresztények iránti gyűlöletükben. Ezért van az A.T.-nek számomra csak történelmi jelentősége. Az új sokkal közelebb áll hozzám. Számomra Krisztus személye a minden, ami mellett az AT eltűnik. A Megváltó árnyékában állok a tiszta magaslaton, és onnan nézek vissza a mély völgyre, amelyben az A.T. köddel elárasztva fekszik. Ebből a völgyből ragyognak ki egyes, napfényes hegycsúcsok: a nagy próféták, egyes zsoltárok, egyes mondások, amelyek gyönyörködtetnek engem.

Egyébként a régi bosszúálló, néppusztító Jahve Júda helyi istene, és semmi köze a mi "Atyaisten" elképzelésünkhöz, ahogyan azt a "Fiú" tanította nekünk. Mi Isten gyermekei vagyunk (Krisztus által), ezt már az ősgermán nép is sejtette, amikor a "Minden-Atyához" imádkozott, akiről a zsidó semmit sem akar tudni. Egyházunk ebben a korban teljesen csődöt mond, ahelyett, hogy nemzeti és monarchikusan szurkolna a lelkeknek, teljesen "semleges" marad, és naponta veszíti el a terepet. A törvényhozó Általános Zsinat tehetetlen motyogó vénemberek képe, és megszegyéníti önmagát. Az olyan bátor embereket, mint Doering, akiket a nép szeret, megtámadják! Az egyháznak etnikai és nemzeti németdé kell válnia, nem pedig álzsidóvá, mint most. Ebben az értelemben próbálok dolgozni, de sikertelenül. Róma ügyesebben tevékenykedik; a katolikus Kaisertumot zsidó-kapitalista hivatalnokokkal támogatja!

A János-rend nem tesz semmit, a nemesség nem tesz semmit vidéken! Mit tehettek volna az uralkodó megerősítése érdekében. Gondolatban az országban tehettek volna!

*Henry Ford azt mondja: "A zsidók csinálták a világháborút, teljesen egyedül!" Ezért mondom: El Mózessel, előre Krisztussal!
Wilhelm"*

Mind az újpogányság, mind a német keresztények újra olyan vallást adhattak volna a germán népnek, amely - az iszlámhoz hasonlóan kulturális téren - nemcsak az egyéneknek adott volna életcélt, hanem az egész nemzeti életet is formálhatta volna. Egyik vallási mozgalom sem volt képes erre egyedül. De a nemzetiszocialista népi államnak nem lehet és nem is szabad, hogy az legyen a feladata, hogy államvallást hozzon létre és azt a népre kényszerítse. Mi nemzetiszocialisták az állam és az egyház teljes szétválasztása és a vallásszabadság mellett kötelezzük el magunkat.

Sokat tanulhatunk a katolikus egyháztól, annak vallási rendszerétől és hierarchikus rendjétől:

Ahogy a katolikus egyháznak közel ezer éven át sikerült kultúrkörének népét szilárd szellemi renddel ellátnia - bármit is gondoljunk e rend tartalmáról és formáiról -, úgy a nemzetiszocializmus is szellemi alapot fog teremteni, és ezzel véget vet az iránytalanság és a káosz sátrának, amely a római katolikus egyház abszolút szellemi hatalmának felbomlása óta a korábban keresztény Nyugaton uralkodott. Helyére egy nemzetiszocialista és így völkisch-rasszista alapon álló római okcidentális rend lép.

A militáns katolicizmus, amely nem korlátozódik kizárólag a vallási szférára, ahogyan az egyes fasiszta mozgalmakban elterjedt és a katolikus tradicionalisták által is támogatott, politikailag nem problémamentes. Nem várható azonban, hogy a katolicizmus ismét visszanyeri formálós szellemi erejét. Visszavonhatatlanul a "pluralista társadalom" részévé vált, és így nem kötelező érvényű.

A vallás még mindig adhat támpontot az egyének életében, de már nem képes egy nemzeti közösség szellemi és politikai karakterének alakítására. Ennek nem feltétlenül kell így maradnia. Egy napon, amikor mi, nemzetiszocialisták szilárd ideológiával rendelkező népállamot fogunk létrehozni, elképzelhető, hogy ugyanilyen vallási áramlatok is erőteljessé válnak és befolyásolni fogják népünk életét. De nem valószínű, hogy az újraiszlamizálódás példája után a keresztény vagy bármely más vallás ismét képes lesz egy világot alakítani. Ez a nemzetiszocialista mozgalom feladata lett.

Felismertük, hogy sem a materializmus, sem a vallás - bármelyik is legyen az - nem képes legyőzni a fehér iparosodott nemzetek lelki és szellemi töréseit, mély válságát. Ezt csak egy olyan világnézet tudja elérni, amely elkötelezett kontinensünk eszmeileg formált hagyománya iránt. Ennek a hagyománynak egyetlen örököse a nemzetiszocializmus.

De - kérdezik ellenfeleink - szükségszerűen az embereknek kell-e az emberi élet értelmének egyedüli hordozójaként megkérdőjeleződniük? Vannak alternatívák?

A polgári-liberális individualizmus folyamatosan az egyén értékét hirdeti. Tudatosan megkülönbözteti magát a mi - ahogyan a megszállási német alkotmányvédelmi jelentésekben nevezik - "völkisch kollektívizmusunktól". Tekintsünk el attól a tényről, hogy ez a liberalizmus az embertelen kapitalista gazdasági rendszerrel való szoros összefonódása révén állandóan lábbal tiporja saját értékrendjét, anélkül, hogy ezt észrevenné. Nézzük csak a liberális ideológiát:

Az egyén szabadsága, jóléte és élete a legfőbb érték, amely mögött a nép és az állam egyértelműen háttérbe szorul. Feladatuk lényegében csak az egyén szabad fejlődésének biztosítása.

Az egyén ilyen istenítése abszurd. Nyomorult, szegény emberek, akik létük egyetlen értelmét saját rövid életükben látják - abban, hogy megszületnek, dolgoznak, élvezik, meghalnak. Ez a polgári individualista egoizmus, amely a saját élet hatvan-hetven évére vonatkozik, állítólag minden? Milyen szánalmas, ha az ember halálos ágyán azt kell mondania magának: "Életem egyetlen értelme az volt, hogy szabadon fejlesszem magam. Most ez az élet véget ért. Így az eredmény egy értelmetlen, üres semmi lesz".

Valóban értelmes, szép, humánus egy ilyen élet és halál? Nem. Az egyén életének csak akkor van értelme és értéke, ha túlmutat önmagán, ha valami maradandóra használják fel.

Még ha a liberalizmus el is érné utópisztikus célját, és létrehozná a "felelős polgárok" társadalmát, amelyben minden egyes ember a boldog és teljes életről szóló álmának megfelelően fejleszti magát, ez a társadalom akkor is értelmetlen, üres és halott maradna a múlt iránti tisztelet és a jövő iránti felelősségteljes aggodalom nélkül.

Az egyén szabadsága csak a nemzeti közösség kötelékében találja meg értékét és értelmét. E kötelék nélkül az egyén élete értéktelen és értelmetlen, hiszen semmi sem marad belőle. A névtelen rabszolga, aki élethosszig tartó kényszermunkában dolgozott az egyiptomi birodalom dicsőségére épített piramisok munkálatain, értelmesebb életet élt, mint a televízió és a szabadidő rabja, a német állampolgár, akinek egyetlen gondja, hogy ne haljon meg zsíros szívbetegségben! Ez a mély, belső jelentés az oly gyakran démonizált, nemzetiszocialista jelszó mögött:

"Te egy senki vagy! A néped a mindened!"

Ez a felismerés nem csökkenti az egyén értékét, hanem növeli azt, mert beágyazza a nemzeti történelem értelmébe. Ha ez nem így lenne, soha egyetlen ember sem merte volna és áldozta volna fel életét egy eszméért, soha senki nem vérzett volna el minden idők csatamezőin!

Minden alkalommal, amikor valaki tudatosan életveszélybe sodorja magát, hogy kiálljon egy saját életén kívüli célért - embertársaiért, hitéért, népéért -, kigúnyolja az egyén abszolút értékének ideológiája szánalmas gyávaságát, amely csak a történelem nélküli, dekadens végidőkben képzelhető el.

Nem - Az egyén élete nem a legmagasabb érték, és nem is lehet az. Éppen azért, mert a nemzetiszocializmus a személyiség és a faj legmagasabb értékének megtes-

tesítőjeként tekint magára, messze magunk mögött kell hagynunk ezt a burzsoá szemléletet.

Csak az az ember él értelmes életet, aki a kötelékben fejlődik és fejlődik. Akkor joggal várhatják el a népi államtól is, hogy életkörülményeik emberséges alakítására törekedjen. Nem akarunk visszatérni az egyiptomi vagy szovjet kényszer-munkásokhoz - persze a lélektelen fogyasztói gépezethez sem akarunk visszatérni.

A nemzetiszocializmus az emberi felszabadítást, a társadalmi igazságosságot és méltóságot jelenti.

Az ember egyén - ezért is törekszik az egyéni boldogságra - de egyben és mindenekelőtt közösségi lény is a halottaktól a még meg nem született népéig tartó örök láncolatban - ezért ez az élet és a boldogságra való törekvés csak e néphez való kötődésben nyer értelmet és értéket! A marxisták számára a nép végső soron jelentéktelen, jelentés és tartalom nélküli fogalom. Internacionalista téveszméikben a proletariátust teszik a történelem értelmének hordozójává.

A marxista ideológia döntő gyengesége a történelmi fejlődés elkerülhetetlenségébe vetett hit. Ebből fakad a mélységes embertelenség és közömbösség a munkásosztály valódi törekvéseivel szemben. Karl Marx ezt így fogalmazta meg: *"Nem az a kérdés, hogy ez vagy az a proletár, vagy akár az egész proletariátus mit képzél el egyelőre célként. Hanem az a kérdés, hogy mi az, ami van, és mit lesz kénytelen történelmileg tenni e lényének megfelelően"*.

Időközben eléggé világossá vált, hogy mindig mások kényszerítik az embereket valamire, de a "történelem" nem. Akkor az emberek azok, akik azt állítják, hogy felismerik és végrehajtják a történelem értelmét. A munkásosztálynak, amely makacsul ellenállt a "történelmi elkerülhetetlenségnek", ezért nyilvánvalóan szüksége lenne mesterlelkekre és egy "élcsapatra", amely a nevében cselekszik - mert egy hívő marxista számára elképzelhetetlen, hogy a történelem ne vezessen elkerülhetetlenül a kommunizmushoz. Lenin aztán brutális elszántsággal levonta ezt a következményt, és ezzel megalapozta a bolsevik zsarnokságot.

A MARXIZMUS soha nem volt a munkásosztály gondolkodásmódja és meggyőződése, hanem objektíve mindig is a burzsoá értelmiség ideológiája volt, akik intellektuális arroganciájukban közömbösek a munkás kívánságai, elképzelései és eszméi iránt. A marxizmus az értetlenség árka a "munkásosztály élcsapata", a kommunista párt és a valódi munkásosztály között, és vagy a mindenhatósághoz vezet - ahol a szovjet tankok garantálják a nyugalmat -, vagy az impotenciához - ahol a kényszerítő eszközök hiányoznak - azoknak a burzsoá értelmiségieknek, akik a történelem végrehajtóinak tekintik magukat.

A marxizmus mindenhatósága és impotenciája ugyanannak a dolognak csak két oldala. De tisztességtelen lenne tagadni, hogy a becsületes és idealista marxisták háromféleképpen próbáltak kitörni ideológiájuk e döntő zsákutcájából:

Maoizmus, reformszocializmus és ésogmatikus szocializmus.

Minél nyomorúságosabbak az emberek életkörülményei, minél nagyobb az áthidalhatatlan szakadék egy apró, mindenható és elképzelhetetlenül gazdag felső osztály és az emberek tömege között, annál inkább szükség van a körülmények alapvető forradalmára. Ez a helyzet a fejlődő országokban helyenként oda vezet, hogy a kommunista csoportoknak sikerül csökkenteniük a szakadékot maguk és a nép között. Ez különösen igaz a maoista Kínára, de említhető itt Kuba is. Ennek oka, hogy a történelem egy pillanatára a nép - és nem csak a munkásosztály - érdekei egybeestek a kommunista urakéval: a nyomort és az elmaradottságot meg kell szüntetni!

Ennek semmi köze a marxista ideológiához és a proletariátus történelmi feladatába vetett hithez. Inkább egy olyan nép politikai szerveződéséről van szó, amely végre biztos megélhetést keres. És valóban nehéz belátni, hogy mi a maoizmusban valójában marxista - Mao Ce Tung: "A nép és csakis a nép a világtörténelem mozgatórugója!". - ha figyelmen kívül hagyjuk a frazeológiai felépítményt. És ez viszont megmagyarázza a harmadik világ más nemzeti forradalmi mozgalmainak varázsát és karizmáját. Az ő marxizmusuk többnyire csak meszelés, hogy politikai és pénzügyi segítséget kapjanak a kommunista uralmi szférából. Ezeknek a mozgalmaknak kevés közük van a marxista ideológiához: inkább a Benito Mussolini által meghatározott fasizmushoz hasonlítanak - a fasizmus nacionalizmus + szocializmus.

Maga a maoizmus egyfajta kínai fasizmus. Nem tűnik azonban lehetetlennek, hogy a maoizmus utáni kínai vezetés ismét a szovjet modellhez fog közelíteni, legalábbis belföldön. Akkor ismét megnyílik a szakadék uralkodók és uraltak között. Mindenesetre a harmadik világ szocializmusa többnyire fasizmus, amely nem meri magát annak nevezni!

A fejlett ipari országokban a szociális reformista marxistáknak végül sikerült lehorgonyozniuk a munkásosztályban. Ezt a sikert a marxista ideológia be nem vallott, de szorgalmasan gyakorolt feladásával vásárolták meg.

Valójában a reformszocializmusnak - különösen a szociáldemokrácia és a szakszervezeti mozgalom - nagy érdemei vannak a munkásosztály életkörülményeinek javításában. Nem lenne tisztességes ezt egyszerűen tagadni. Ez a reformszocializmus azonban, amelynek egyre távolabb kellett

eltávolodnia marxista eredetétől, hogy megnyerje a munkásokat, az első világháború vége óta elvesztette létjogosultságát.

